

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ
ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟ

Αριθμός Απόφασης

11449/2019

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟ από τη Δικαστή Καλλιόπη Σμπυρούνια, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου και τη Γραμματέα Διαμάντω Μπίθα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 2^η Μαΐου 2018, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «GAIA ΕΠΙΧΕΙΡΕΙΝ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΨΗΦΙΑΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ» και με τον διακριτικό τίτλο «GAIA ΕΠΙΧΕΙΡΕΙΝ ΑΕ», που εδρεύει στην Μαρούσι Αττικής, (Λεωφ. Κηφισίας & Παραδείσου αριθμός 2), με ΑΦΜ 800548182, νομίμως εκπροσωπούμενης, η οποία προκατέθεσε κατ' άρθρο 237 παρ.1 ΚΠολΔ (όπως αυτό αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο δεύτερο παρ. 2 ν.4335/2015) έγγραφες προτάσεις και παραστάθηκε στο ακροατήριο διά της πληρεξούσιας δικηγόρου Αικατερίνης-Ειρήνης Παπασταύρου (ΑΜΔΣΑ 24121).

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: Αγροτικού Συνεταιρισμού με την επωνυμία «ΕΛΑΙΟΥΡΓΙΚΟΣ ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ ΑΜΦΙΣΣΑΣ», με ΑΦΜ 096037584, ο οποίος εδρεύει στην Άμφισσα, (Λ. Σαλώνων αριθμός 30, Φωκίδα), νομίμως εκπροσωπούμενος, ο οποίος προκατέθεσε έγγραφες προτάσεις κατ' άρθρο 237 παρ.1 ΚΠολΔ (όπως αυτό αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο δεύτερο παρ.2 ν.4335/2015), και δεν εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο διά πληρεξούσιου δικηγόρου.

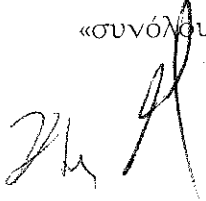
Η ενάγουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 30-05-2017 αγωγή της, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 542190/4821/2017 και μετά το πέρας των προθεσμιών που προβλέπουν τα άρθρα 237 και 238 ΚΠολΔ, όπως αυτά τροποποιήθηκαν με το ν. 4335/2015, προσδιορίστηκε με την από 26-10-2017 πράξη του αρμόδιου Δικαστή Προέδρου Πρωτοδικών του παρόντος Δικαστηρίου να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας, έχοντας εγγραφεί στο πινακίο με πρωτοβουλία του αρμόδιου Γραμματέα του παρόντος Δικαστηρίου κατ' άρθρο 237 παρ.4 εδ. ε ΚΠολΔ.

Κατά την δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, μετά την εκφώνησή της από τη σειρά του οικείου πινακίου, η υπόθεση συζητήθηκε κατ' άρθρο 237 παρ.4 εδ. ζ ΚΠολΔ.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

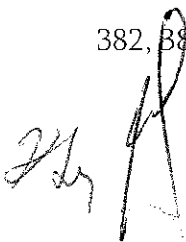
Σύμβαση δικαιόχρησης, νοείται η σύμβαση διαρκούς συνεργασίας μεταξύ δύο ανεξάρτητων επιχειρήσεων που από άποψη οικονομικής λειτουργίας συνιστά μία μέθοδο προώθησης προϊόντων ή υπηρεσιών (marketing), βάσει της οποίας η μία επιχείρηση (δικαιοπάροχος ή δότης) παραχωρεί στην άλλη (δικαιοδόχο ή λήπτρια) για ορισμένο ή αόριστο χρονικό διάστημα, έναντι άμεσου ή έμμεσου οικονομικού ανταλλάγματος, το δικαίωμα εκμετάλλευσης του λεγόμενου «συνόλου» ή «πακέτου» δικαιόχρησης, με σκοπό την πώληση συγκεκριμένου

2^ο φύλλο της υπ' αριθμόν11448...../2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τακτική Διαδικασία - Τμήμα Εμπορικό)

τύπου προϊόντων ή υπηρεσιών σε τελικούς χρήστες. Ως «πακέτο» δικαιόχρησης νοείται ένα σύνολο δικαιωμάτων βιομηχανικής ή πνευματικής ιδιοκτησίας, τα οποία αφορούν εμπορικά σήματα ή επωνυμίες, διακριτικά γνωρίσματα καταστημάτων, πρότυπα χρήσης, σχέδια, ευρεσιτεχνίες, υποδείγματα και τεχνογνωσία ή και άλλα συμβατικά δικαιώματα, όπως δικαιώματα προμήθειας προϊόντων από συγκεκριμένους παραγωγούς, δικαιώματα χρήσης και εκμετάλλευσης καταστημάτων, εξοπλισμού κ.λπ.. Με τη σύμβαση δικαιόχρησης εντάσσεται ο λήπτης αυτής σε ένα ενιαία σύστημα διανομής, το οποίο χαρακτηρίζεται από υψηλό βαθμό ομοιομορφίας προς τα έξω των επιχειρήσεων (καταστημάτων), οι οποίες είναι ενταγμένες στο ίδιο σύστημα δικαιόχρησης. Η σύμβαση αυτή περιλαμβάνει για τον δικαιοπάροχο ή δότη τις παρακάτω υποχρεώσεις: α. την παραχώρηση στον λήπτη του δικαιώματος χρήσης και εκμετάλλευσης του «πακέτου», του οποίου το περιεχόμενο προσδιορίζεται επαρκώς στο κύριο μέρος της σύμβασης- πλαίσιο, β. την ένταξη του λήπτη στο σύστημα με την παροχή σ' αυτόν της απαιτούμενης τεχνικής και οργανωτικής υποδομής και της ανάλογης εκπαίδευσης του, που μπορεί να επαναλαμβάνεται περιοδικά, γ. τον εφοδιασμό αυτού με πρώτες ύλες, έτοιμα ή ημιέτοιμα προϊόντα, ιδίως όταν αυτά παράγονται από τον δότη, δ. τη συνεχή υποστήριξη του λήπτη, καθ' όλη τη διάρκεια λειτουργίας της σύμβασης, σε οργανωτικά, τεχνικά, χρηματοδοτικά ή άλλα θέματα, την ανάληψη της υποχρέωσης διαφήμισης των προϊόντων του συστήματος και της συντήρησης των μηχανημάτων και του εξοπλισμού του καταστήματος του λήπτη. Εξάλλου, στο πλαίσιο της παραπάνω σύμβασης ο δικαιοδόχος ή λήπτης, ο οποίος πωλεί τα προϊόντα του συστήματος στο δικό του όνομα, για δικό του λογαριασμό και με ίδιο επιχειρηματικό κίνδυνο, έχει συνήθως τις παρακάτω υποχρεώσεις: α. την καταβολή εφάπαξ ποσού για την εκ μέρους του δότη παραχώρηση της χρήσης και εκμετάλλευσης της τεχνογνωσίας και των δικαιωμάτων βιομηχανικής ιδιοκτησίας, β. την περιοδική καταβολή στον δότη ορισμένου ποσοστού από τις εισπράξεις των πωλήσεων καθ' όλη τη διάρκεια της σύμβασης, δεν αποκλείεται μάλιστα να οριστεί και ένα

ελάχιστο όριο, ανεξαρτήτως εισπράξεων, γ. την ενεργό προώθηση των πωλήσεων με την καλύτερη δυνατή αξιοποίηση της προσωπικής εργασίας και των άλλων μέσων που έχει στη διάθεση του ο λήπτης, δ. τη συνεισφορά του στην κοινή διαφήμιση του συστήματος και των προϊόντων που αφορά, ε. τη συμμόρφωσή του στις οργανωτικές αρχές του συστήματος και ιδίως το σεβασμό του στην αρχή της ομοιομορφίας, σύμφωνα με την οποία η σύνθεση, παρασκευή, τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα και γενικά η εικόνα (image) τόσο του καταστήματος όσο και των προϊόντων του συστήματος είναι ενιαία, ανεξάρτητα από τον τόπο ή την αγορά, στην οποία γίνεται η διάθεση τους, στ. την υποχρέωση του λήπτη να τηρεί το απόρρητο ως προς το εγχειρίδιο λειτουργίας του συστήματος που του παραχωρήθηκε από τον δότη και ζ. την υποχρέωση του λήπτη να μην διαθέτει ανταγωνιστικά προϊόντα καθόλη τη διάρκεια της σύμβασης και να προμηθεύεται από τον δότη ή από πρόσωπο που θα υποδείξει ο ίδιος τα συμβατικά προϊόντα. Όπως συνάγεται από την, κατά τα προαναφερόμενα, φύση της σύμβασης δικαιόχρησης ως σχέσης διαρκούς συνεργασίας, η σύμβαση αυτή αποτελεί σύμβαση- πλαίσιο, μεικτού χαρακτήρα, με την οποία ρυθμίζονται οι κύριες υποχρεώσεις των μερών στα πλαίσια της αρχής της ελευθερίας των συμβάσεων (άρθρο 361 του ΑΚ) και η οποία δεν ρυθμίζεται ειδικά από το νόμο στο επίπεδο του εσωτερικού δικαίου, περιέχει στοιχεία περισσότερων συμβάσεων, όπως μίσθωσης προσοδοφόρου αντικειμένου (άρθρα 638 επ. ΑΚ), σύμβασης παροχής ανεξάρτητων υπηρεσιών (άρθρα 648 επ. ΑΚ) και εντολής (άρθρα 713 επ. ΑΚ). Η εκπλήρωση των διάφορων εκατέρωθεν υποχρεώσεων που προβλέπονται στη σύμβαση δικαιόχρησης προϋποθέτει πολλές φορές τη σύναψη ειδικότερων εκτελεστικών συμβάσεων, όπως πώλησης του αναγκαίου εξοπλισμού για τη λειτουργία συγκεκριμένου καταστήματος, πώλησης και προμήθειας των συμβατικών εμπορευμάτων, πρώτων υλών κ.λ.π.. Η μη ομαλή εξέλιξη της σύμβασης αυτής ως διαρκούς ενοχής δημιουργεί πεδίο εφαρμογής των γενικών διατάξεων για την αδυναμία ή την υπερημερία της παροχής του οφειλέτη (άρθρα 382, 383 επ. ΑΚ), αν υπάρχει αθέτηση κύριας συμβατικής υποχρέωσης. Περαιτέρω,

3^ο φύλλο της υπ' αριθμόν11448...../2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τακτική Διαδικασία - Τμήμα Εμπορικό)

προκειμένου για σύμβαση δικαιόχρησης ορισμένου χρόνου, η λύση της επέρχεται είτε με την παρέλευση του συμφωνηθέντος χρόνου, είτε με την έκτακτη καταγγελία της από τον συμβαλλόμενο, στο πρόσωπο του οποίου θεμελιώνεται δικαίωμα καταγγελίας για σπουδαίο λόγο. Σπουδαίο λόγο, που δικαιολογεί την έκτακτη καταγγελία δικαιόχρησης ορισμένου χρόνου, αποτελεί η υπαίτια παράβαση συμβατικών υποχρεώσεων από το ένα μέρος, καθώς και εκείνα τα περιστατικά, - ακόμη και μεμονωμένα - τα οποία, ανεξαρτήτως της προέλευσής τους ή της ύπαρξης υπαιτιότητας, σε συσχέτιση με τη φύση, τους σκοπούς και τις λειτουργίες της σύμβασης καθιστούν κατά τα χρηστά συναλλακτικά ήθη και την καλή πίστη επαχθή και μη ανεκτή για το ένα ή και αμφότερα τα συμβαλλόμενα μέρη τη συνέχιση της συμβατικής δέσμευσης, όπως συμβαίνει όταν έχει εκλείψει η αμοιβαία εμπιστοσύνη μεταξύ των μερών, που καθιστά αδύνατη την περαιτέρω συνέχιση της εμπορικής τους συνεργασίας.

Η ενάγουσα με την κρινομένη αγωγή της εκθέτει ότι αποτελεί ανώνυμη εταιρεία που δραστηριοποιείται στην εμπορία ψηφιακών υπηρεσιών, εφαρμογών πληροφορικής και εξειδικευμένου λογισμικού και υλικού, μέσω της ψηφιακής πλατφόρμας που διαθέτει, με αντικείμενο αγροτικές δραστηριότητες σχετικές με την επιμόρφωση, εκπαίδευση, ενίσχυση και οργάνωση της παραγωγής και της αγροτικής οικονομίας. Ότι στα πλαίσια των δραστηριοτήτων της κατάρτισε την από 03.04.2014 έγγραφη σύμβαση δικαιόχρησης ορισμένου χρόνου με τον εναγόμενο αγροτικό συνεταιρισμό, διάρκειας επτά (7) ετών, όπως αυτή συμπληρώθηκε και τροποποιήθηκε με την από 09.02.2015 σύμβαση, με τις οποίες παραχώρησε, με δικαιόχρηση, στον τελευταίο το αποκλειστικό δικαίωμα να λειτουργεί στην προστατευόμενη περιοχή ένα Κέντρο Εξυπηρέτησης Αγροτών, υπό την επωνυμία «ΚΕΑ ΑΜΦΙΣΣΑΣ», καθώς και το δικαίωμα χρήσης των σημάτων της, της τεχνογνωσίας και των λοιπών υπηρεσιών της, σύμφωνα με τον δημοσιευμένο τιμοκατάλογο υπηρεσιών που τηρεί και διαμορφώνει η ίδια η δικαιοπάροχος ενάγουσα, και με τους λοιπούς αναφερόμενους όρους στα ενσωματωμένα στην αγωγή συμβατικά κείμενα. Ειδικότερα, συμφωνήθηκε ότι οι

παραγωγοί οι οποίοι προσέρχονταν στο ΚΕΑ του εναγομένου προκειμένου να κάνουν χρήση κάποιας παρεχόμενης υπηρεσίας κατέβαλαν σε αυτόν την αντίστοιχη αμοιβή, στην οποία συμπεριλαμβάνονταν και η αμοιβή της ενάγουσας, την οποία ο εναγόμενος εισέπραττε για λογαριασμό της. Ότι το ποσοστό της αμοιβής της ενάγουσας που είχε προσυμφωνηθεί μεταξύ των διαδίκων, και διέφερε ανάλογα με την παρεχόμενη υπηρεσία, όφειλε ο εναγόμενος να της το αποδώσει. Ότι επιπλέον η ενάγουσα εξέδιδε στο τέλος εκάστου μηνός με τη μέθοδο της αυτοτιμολόγησης τα τιμολόγια που αντιστοιχούσαν στα ποσά που είχε εισπράξει ο εναγόμενος και στη συνέχεια τα έστελνε στον εναγόμενο συνεταιρισμό, ο οποίος, ακολούθως, τα παραλάμβανε και της τα επέστρεφε έχοντας θέσει επ' αυτών την υπογραφή του. Ότι ο εναγόμενος συνεταιρισμός όφειλε μέχρι την 15^η ημέρα του επόμενου μήνα να της καταβάλει το ποσό που αντιστοιχούσε στη συμφωνηθείσα για κάθε υπηρεσία προμήθειά της. Ότι σε περίπτωση που οι παραγωγοί που απευθύνονταν στο ανωτέρω ΚΕΑ πλήρωναν τις παρεχόμενες υπηρεσίες με πάγια εντολή η ενάγουσα εισέπραττε απευθείας το σύνολο του ποσού της καταβληθείσας από τον αγρότη αμοιβής και ακολούθως εξέδιδε τιμολόγια με τη μέθοδο της αυτοτιμολόγησης προς τον εναγόμενο συνεταιρισμό για το ποσό που αντιστοιχούσε στην προμήθειά του, σύμφωνα με τους όρους της ανωτέρω σύμβασης και του απέδιδε το ποσό που αντιστοιχούσε στην προμήθειά του. Ότι ο εναγόμενος συνεταιρισμός οφείλει εκ της ανωτέρω συμβάσεως στην ενάγουσα το συνολικό ποσό των 62.588,92 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στις προμήθειές της από παρασχεθείσες σε παραγωγούς υπηρεσίες κατά το χρονικό διάστημα από 01.01.2014 έως 31.12.2016, όπως προκύπτει από τις συνημμένες στην ένδικη αγωγή καρτέλες προμηθευτών της ενάγουσας. Με βάση το ιστορικό αυτό, όπως παραδεκτά διορθώθηκε με προφορική δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου της ενάγουσας και με τις ένδικες προτάσεις της (άρθρα 224 και 223 παρ. 1 ΚΠολΔ), ζήτησε η ενάγουσα να υποχρεωθεί ο εναγόμενος με απόφαση προσωρινά εκτελεστή να της καταβάλει το συνολικό ποσό των 62.588,92 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την ημέρα έκδοσης εκάστου τιμολογίου

4^ο φύλλο της υπ' αριθμόν11448...../2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τακτική Διαδικασία - Τμήμα Εμπορικό)

και να καταδικαστεί στη δικαστική της δαπάνη. Η αγωγή με το ως άνω περιεχόμενο και αίτημά της αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπο φέρεται προς εκδίκαση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 7, 9, 14 παρ. 2 και 43-44 ΚΠολΔ. Ωστόσο, είναι अपараδέκτη λόγω αοριστίας, διότι δεν περιέχει όλα τα προβλεπόμενα από τη διάταξη του άρθρου 216 παρ. 1 ΚΠολΔ στοιχεία, που θεμελιώνουν τη νομική βασιμότητά της στις διατάξεις των άρθρων 361, 638 επ. ΑΚ, άρθρα 648 επ. ΑΚ και 713 επ. ΑΚ. Και τούτο διότι, ελλείπουν τα στοιχεία που απαιτούνται προς θεμελίωση της υποχρέωσης του εναγομένου από την επίδικη σύμβαση δικαιόχρησης, στα πλαίσια της οποίας είχε συμφωνηθεί, κατά τα εκτιθέμενα στην αγωγή, να καταβάλλει ο τελευταίος στην ενάγουσα την προμήθειά της, κατόπιν παρακράτησης από αυτόν της δικής του προμήθειας, το ποσοστό της οποίας διέφερε ανάλογα με την εκάστοτε παρεχόμενη στους τρίτους παραγωγούς υπηρεσία, καθώς και να εκδίδει η ενάγουσα τιμολόγια με τη μέθοδο της αυτοτιμολόγησης για το ποσό που αντιστοιχούσε στην προμήθεια του εναγόμενου, στις περιπτώσεις που η πληρωμή από τους προμηθευτές γινόταν με πάγια εντολή. Έτσι, δεν γίνεται μνεία στην αγωγή: α) του είδους των επίδικων υπηρεσιών που παρασχέθηκαν, με αποτέλεσμα να μην αναφέρεται, αλλά ούτε και να προκύπτει, το ποσοστό της προμήθειας που όφειλε να καταβάλλει ο εναγόμενος στην ενάγουσα για εκάστη επίδικη υπηρεσία, μη αρκούσας της γενικής μνείας ότι στις περισσότερες περιπτώσεις το ύψος της προμήθειας ανέρχονταν στο 20% επί του συνόλου της εισπραττόμενης αμοιβής, β) του τρόπου πληρωμής των παρεχόμενων υπηρεσιών από τους τρίτους αγρότες-παραγωγούς για εκάστη από αυτές, (αφού, υπό τα διαλαμβανόμενα στην αγωγή, η ενδεχόμενη πληρωμή με πάγια εντολή άλλαζε τον τρόπο τιμολόγησης και απάλλασσε τον εναγόμενο από την καταβολή προμήθειας στην ενάγουσα), γ) των υπηρεσιών στις οποίες αφορούσαν οι αναφερόμενες γενόμενες πληρωμές του εναγόμενου έναντι οφειλών του και σε ποια τιμολόγια αυτές αντιστοιχούσαν, με αποτέλεσμα να μην προκύπτει ποιες οφειλές απομειώνουν. Επιπλέον, η ενάγουσα εκθέτει αντιφατικά

στο αγωγικό δικόγραφο ότι τα μνημονεύμενα αριθμητικώς εκδοθέντα από την ίδια τιμολόγια (τα οποία δεν ενσωματώνονται στην αγωγή, αλλά προσκομίζονται με τις προτάσεις) δεν αφορούν οφειλή του εναγόμενου προς την ίδια, αλλά το ποσό της προμήθειας που δικαιούνται ο τελευταίος από την ένδικη σύμβαση, όπως αυτό εμφανίζεται και υπό την ένδειξη «Πίστωση» στις τηρούμενες από την ενάγουσα καρτέλες προμηθευτών, που ενσωματώνει στην επίδικη αγωγή. Συνεπώς, δεν αναφέρεται με σαφήνεια, προεχόντως το σύνολο των εκατέρωθεν χρεωπιστώσεων, δηλαδή, το ύψος και οι καταβολές των προμηθειών των συμβαλλόμενων μερών, το είδος των παρασχεθεισών υπηρεσιών, οι γενόμενες καταβολές-πιστώσεις έναντι τιμολογίων και ο ανάλογος ΦΠΑ, ήτοι στοιχεία αναγκαία για το ορισμένο της αγωγής. Συνακόλουθα, ένεκα της ανωτέρω αοριστίας η υπό κρίση αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη και να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα του εναγομένου σε βάρος της ενάγουσας, λόγω της ήττας της, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στο διατακτικό της παρούσας (άρθρα 176, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την ενάγουσα στην καταβολή των δικαστικών εξόδων του εναγομένου, τα οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων διακοσίων πενήντα (1.250,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, στο ακροατήριό του και σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση αυτού την 13/9/2019, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρου τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

